

2 cuartos cada número.

Surtirà un cop cada
semana.

Se ven en totes las
llibrerías.

VISQUEM Y VEUREM.

L' home es un animal de costums.

Aquesta es una veritat que no 'm recordo qui la va dir primer, pero es una veritat com una casa.

No es menys veritat també, que l' home 's fa à tòtals las costums, y en particular avuy dia que la caprichosa moda en lo curt espay d' horas varia de un estrem á altre.

Abí 's portavan los pantalons amples qu' hi cavian tres camás en cada cuixal; avuy se portan tant estrets que las costuras pateixen, y fins son obstacle á la llibre circulació de las sanchs. Y ningú ho estranya.

No fa gayre temps que 's duyan los barrets com una xamaneya y ara 's duan baixos que desmenteixen lo seu nom de barrets de *copa alta*, y costa travall distingirlos dels *volets*. Y ningú té res que dirhi. Molt al contrari, que 's mira com un ser antidiví al que va vestit de la manera que s' hi anava un ó dos anys endarrera.

Jo 'm recordo, y no so vell, de quant en Barcelona 's trobaba estrany que un dinés á las cinc ó á las sis de la tarde; y ara es tanta la gent que hi dina, que casi bè fa estrany lo qui menja la sopa á las dues.

Avans vejam les óperas á dos y á tres rals l' entrada, y ara pel cap baix nos costa sis rals. Nos dirán que 'ls cantants se fan pagar més que avans, lo que també no deixa de ser un cambi notable. Tal vegada serà perque las veus escassejan, pero 'l fet es que paguem ara sis rals ab la matxixa naturalitat que avans pagabam mitja pesseta.

Aquestas consideracions, y altres que 'n podríam fer, nos las han portadas al tinter, que á

la memoria ja las hi teniam, lo véurer que, segons notícias, s' ha demanat permís per vèndre carn de caball.

Ja he sentit molts qu' han esclamat: ¡ Deu me 'n quart de menjarne! ¡ Vaya una porquería! y altras pel estil; y desenganyinse, á la curta ó á la llarga també 'n menjarán. Ningú pot dir, d' aquesta aigua no 'n beuré; y ningú pot dir, d' aquesta carn no 'n menjaré.

Sense surtit d' Espanya, tenim en ella vint y cinch mil punts ahont se esgarrisan de pensar que en Catalunya menjem tomátechs crusos, que ho tenen per asquerós, y per nosaltres es una cosa tant correnta com l' aigua del Llobregat.

A mí també 'm sembla que 'm té de costar acostumarmhi, pero també 'm semblaba que may dinaria á las cinch y ara dino á las sis.

En tant estich en que s' establirà lo menjar carn de caball, en quant á Paris ja fa temps que se 'n menja, y si voleu qu' una cosa tingui èxit, sempre d' *alli ha de venir*, y no venint d' allí costa més de arrelarse qu' una planta en una roca.

Estich tant convensut de que aquí adquiereix carta de naturalesa lo que vé de França, que 'l dia que senti á dir «en Paris entra en moda caminar de mans en terra», ja 'm tenen per casa fet un clown per ensejarmhi.

Ab aixó, si 'ls parisiens menjan carn de caball, no fassen escarafalls, perque no 'ls hi valdrán, se 'n menjará aquí; es cosa llesta.

Entre 'ls progresos del sigeix xix, te que contarshi 'l de haber tancat las portes dels canyets.

Ja poden, donchs, comensarse á preparar per véurer als carreters pegar de ferm al caball que no pugui arrancar lo carro; perque si se li mort, també 'n treurá 'l seu profit. Ab aixó si antes 'ls hi pegaban com á un, ara 'ls hi pegaran com á cinquanta. Y no 's creguin que si un caball mor

de malaltia deixarà de menjarse, no. Jo conto qu' hi deu haber bous que moren de malalties, perque no son pas uns sers privilegiats, y ab tot, jo may n' he vist llensar cap, y no 's creguin que no m' he mogut de Barcelona. Lo mateix, donchs, passarà ab los caballs; desde 'l que luxosament cuidat, tira la carratela del acaudalat, fins al magre del escombrariaire; tòts anirán á parar á la cassola ó á la paella.

Sols ho sento per una cosa, y es perque aquet nou menjar, proporcionarà arguments en pró de las corridas de toros y toretes, que ja 'm vè de lluny que 'ls hi tinch guerra declarada.

Fins ara l' olla clàssica debia contenir quatre carns; d' aquí á endavant no podrá passar si no 'n conté cinch.

Fins ara pera ponderar un home menjador, deyam: se menjaria un bou, ab banyas y tot; d' aquí á endavant, dirém; se menjaria un caball ab ferraduras y tot, y jo coneix de vista á un senyor, que dirà què això sempre serà una nova locució ab que s' enriquirà la llengua catalana sens tenir-se que apelar al *mallorquinisme*.

Als gossos encara no 'ls ha arribat la tanda, pero com veuhen la barba del seu vehí cremar, deuen possar la seva á remullar. Visquém y veurém.

Lectors de LA PUBILLA: cuan algun de vostés menji carn de caball ¡ bon profit!

F. C.

FERIT D' AMOR.

Una noya jo coneix
que Laura 'n porta per nom,
més hermosa que la lluna
quant s' enfonsa en l' horizont;

mes pura que l' aigua clara
y que l perfum d' una flò;
com un bés de verge es dolsa;
rossa com los raigs del sol.
*Qui no cau, al veuret Laura,
á tots peus ferit d' amor?*

Quant amorosa rialleta
en tos verges llavis mous,
y tos ulls com dos llampechs
enlluernan lo teu contorn;
quant tas formas delicadas
jugas del modo que vols,
y d' un cop parada quedas
en graciosa posició,
¿qui no cau, hermosa Laura,
á tos peus ferit d' amor?

Quant ta dolsa veu fereix
l'aire ab melódichs sons,
per entonar grats cantars
qu' historietas son d'amor;
quant tos cantichs repeiteixen
los mes festius rossinyols,
y 'ls angelets desde 'l cel
t' ho envejan ab tristos plors,
è qui no cau, digasme, Laura,
à tos peus ferit d'amor?

Al veuret pura y hermosa,
respirant tan sols candor,
y plena de gentils gracias
que adornan ton esbelt còs;
al veure 'ls sentiments nobles
qu' alimenta lo teu cor;
si ta veu n' es envejada
pe 'ls àngels y 'ls rossinyols,
& es estrany, Laura, que caigui
á tos peus ferit d' amor?

RAMONET.

EFEMÉRIDES DE L'HISTÒRIA DE CATALUNYA.

JULIOL.

- 1.—1642. Combat naval devant de Sitges entre l' esquadra francesa y l' espanyola. Trobantse la capitana de Guisa aferrada ab un baixell espanyol, volgué incendiàrla y desapareixerèn los dos barcos. Lo mal estat de la mar obligà als espanyols á retirarse á las Balears y 'ls francesos á Barcelona.
  - 2.—1697. Aquet dia, com l' anterior y l' endemà, una bateria de 39 canons dels sitiadors de Barcelona, continuament la bombardejá, fent grans estragos en las torres y baluart del Portal nou.
  - 3.—1366. Los vèhins de Sabadell son congregats en la plassa pública, á só de campana, per oferir á donya Leonor, muller de D. Pere del Punyalet, 50,000 sous barcelonesos perque comprés Sabadell y sou castell al qu' era senyor d' ell, y l' unís á la corona real.
  - 4.—1356. Comensa á rajar la primera font que tingué Barcelona, dita font de Sant Honorat, de la cual prové 'l nom á aquet carrer.
  - 5.—1392. S' acabá en Barcelona l' antigua Llotxa y Consulat de mar, cual obra fou comensada en 1357.
  - 6.—985 ó 986. Barcelona es presa pels moros, esent compte Borrell I. En lo mateix any fou rescatada.
  - 7.—1714. Lo duch de Berwick, arriva al campament sitiador de Barcelona, entregantli lo mando 'l duch de Pòpuli.
  - 8.—1588. Se preguna per Barcelona, á só de trompeta, que al dia següent se portarà al portal de Sant Antoni la Bandera de Santa Eularia per fer-la surtir vers Tortosa, perque rebés com corresponia al Conceller en cap.
  - 9.—1812. Don Sanxo de Mallorca, en lo palau real

de Barcelona, devant los principals nobles de Catalunya, presta reconeixement y homenatje pels seus regnes y estats, al monarca d' Aragó.

- 10.—1718. Mort del cronista de Catalunya en Pau Ignaci de Dalmases y Ros, deixant molt avansada una Historia de Catalunya, cuaus manuscrits s'han perdut, y una descripció històrica sobre la patria de Paulo Orosio.

11.—1613. Se reuneix Concill de Cent per tractar sobre la mort del comte de la Bastida, à qui 'ls bandolers mataren venint de Montserrat, ahont estava 'l príncep de Saboya, del qu' era gran privat.

12.—1324. Tractat de pau d' aquesta fetxa, pel qual la república de Pisa cedeix al rey d' Aragó la soberanía de Cerdanya.

13.—1431. Mort de donya Violant, reina viuda de D. Joan, lo *Cassador*.

14.—1507. Lo rey Catòlic, ab sa segona muller, entra en Barcelona de sa retorn de Nàpols, deixant allí de virrey al comte de Ribagoza y virrey de Sicilia D. Ramon de Cardona.

15.—1857. Funció cívica en Barcelona, ab motiu de la traslació dels restos del sabi D. Anton Capmany, diputat per Barcelona en las Corts de Cádis.

16.—1571. Arriba á Barcelona D. Joan d' Austria, habentli procedit en esta ciutat D. Lluís de Requesens y al dia 20, reunida molta infantería, embarcàrense en lo pòrt en 47 galeras, fentse á la vela cap á Génova, y al 7 d' Octubre 's donà la batalla de Lleasant, en la qual s' hi distingiren molts catalans, ademés del general Requesens.

17.—1466. Capitula Tortosa, en lo siti que li posá lo rey D. Joan II d' Aragó.

18.—1324. L' infant D. Alfons, conquistada Cerdanya, s' embarca en Bon Aire, per Barcelona.

19.—1131. Mort del Compte Ramon Berenguer III, que s' havia fet templari un any avans.

20.—1649. Naix en Barcelona en Jaume Salvador y Pedrol, sabi naturalista que fou, y á qui 'l célebre Tournefort anomena *sènix de Catalunya*. En 30 de Novembre de 1697, fou elegit conceller.

21.—1608. En Barcelona, ab gran festivitat se beneix l' estandart de las quatre galeras que las Corts y el rey permeteren equipar á la Diputació de Catalunya. Per aquesta fou nombrat general d' ellas lo noble D. Ramon d' Oms.

22.—1319. D. Jaume II, lo *Justicier*, funda en la capella real de Barcelona, dita de Sant' Águeda, la militar religió de Montesa, nombrant mestre major de dita órde á D. Guillem de Eril, descendent d' un dels nou restauradors de Catalunya.

23.—1364. Per causa ignorada, se decapita en Saragossa á D. Bernat de Cabrera, gran privat del rey, que 'l maná decapitar, D. Pere del *Punyalet*.

24.—1697. L' exèrcit sitiador de Barcelona, avansá per poder ocupar lo baluart de S. Pere; pero 'ls alemanys qu' estavan á sa defensa, lo defenguéren ab tal acert, que l' enemic tingüé que recular al punt de hont havia surtit ab perduta de mes de dos cents homes, sens cap baixa dels sitiats.

25.—1835. Funció de toros en lo torin de Barcelona, de qual funció 'l poble prengué peu per cremar los convents de frares.

26.—1719. En Pere Joan Barceló (a) Carrascalá, al frente d' una companyia de miquelets entra en Reus, pero no pogué permanéixer allí, y sols serví allí perque hi haguesen sangrentas execucions per part dels vencedors en la guerra de successió.

27.—1276. Mort en València lo gran rey D. Jaume I, conqueridor de Mallorca.

28.—1533. Al honorable concell de Reus, s' hi presentan los comissionats d' un barri, sol-llicitant se 'ls permetés fer una festa en honor á la Verge, y per regositjar al públich, acompañar la festa ab jutglars, que ab sos pitos y muecas alegrassen y divertissen la població.

29.—1812. Los francesos s' apoderan de Montserrat, y al retirarse d' allí, creman lo monestir.

30.—1466. Los catalans no volent reconeixer á don Joan II, mort lo contestable de Portugal, determinan aquet dia oferir la corona comptal á Renato d' Anjou, comte de Provensa, y aquet l' acceptá per cedir los seus drets á son fill lo duch de Calabria y de Lorena.

31.—1553. S' acabá part de la Sala d' armes, en lo

lloch que avuy ocupa 'l palau real de Barcelona, y en lo mateix any lo Concill determiná que 's prosseguís l' obra, que no fou acabada fins á 1608. Després Felip IV féu servir l' edifici per palau del virey.

PLANY D' UNA BALLADORA.

SONETO.

*¡Cóm sou passadas prest, horas preciosas
En que, tapant mon rostre una caretta,
Deya jo la vritat, mes pura y neta
Qu' escuma de las onas remorosas!*

*¡Còm sou fugidas prest, vetllas hermosas
En que, tant sols per fer una piroeta,
Un jove me portava de sa dreta,
Las viandas, á menjar, mes saborosas!*

¡Hont heu anat, hont sou, instants de ditxa,
En qu' escoltaba ab goig un «jo t' invitox»,
Ab mes goig que no 'm poso ara á fer mixta!
¡Fugiu, fugiu recorts, no necessito
Que 'm mostreu en relleu tanta desditxa!
¡La Cuaresma es aquí..! ¡Tutto é finito!!

F. C.

!COM SE CONEIX QUE NO SOM DE LA JOCA!

Molts se queixan de quan lleugera y equivocadament escriuen los estrangers respecte 'l nostre país que may se prenen la pena de voler coneixer ; mes que 'n diré dels escriptors espanyols, com si diguessim, de casa nostra, que desde Madrit afectan ignorar ó pot ser ignoran realment, coses referentas á Barcelona que per ser públicas han estat y están encara á la vista de tothom ?

Dihem això á conseqüencia de haber vingut á nostres mans un *Almanaque musical y de teatros*, publicat en Madrid, sensa nom de autor, pera lo present any, que comensa per dir que es lo primer de esta índole que se ha dat á llum en Espanya, sent axís que lo conegeut escriptor músich, senyor Soriano Fuentes, baix lo pseudónim de Roberto, vā publicar ja en 1859 y 60 en Barcelona lo *Calendari Musical*, que no solsament era de la mateixa índole que l' publicat ara en la córt, sino que, en nostre concepte, l' aventatjaba per contenir, á mes de tot lo referent á música y teatros, algunas pessas de cant y piano, com tenen la costum de enclóurer en sas páginas los almanachs musicals del estranger.

Luego conta l' Almanach madrileno que la societat *El Foment de las Artes* de aquella capital va inaugurar el 9 de Agost de 1863 l' *Orfeon* que porta son nom, y lo que no pot negarse, diu que ha servit de origen y foment a tots los que avuy existeixen. Com si no contesem ja en 1863 ab prop d' un centenar de societats corals, euterpenses y orfeónicas, solsament en Catalunya! Y cuidado, que una d' elles, la d' Euterpe, fundada en 1850, acababa de recullir en Madrid mateix un sens fi de parabens y aplausos, en la època en que, segons l' Almanach que 'ns ocupa, se fundà l' *Orfeon del Foment de las Arts*.

Pero ara ve la grossa. En las páginas 108 y següent, del *Almanach musical y de teatros* pretend donar las dimensions dels majors teatros de Europa y cita com á mes capassos lo teatro real de Madrid, lo de la ópera de París, lo de Carlo Felice de Génova, lo gran teatro de Burdeos, lo teatro de San Carlos de Nápolis, lo de la Scala de Milan, lo real de Parma, lo imperial de San Petersburg y lo de Covent-Garden de Lóndres, senser poca ni molta menció del gran teatro del Liceo de Barcelona que no té que amagar la cara per cap dels citats.

Donchs pera instrucció del autor del *Almanach musical*, fet en la còrt, que dedueix molt candorosament que lo teatro real de Madrid figura en la actualitat en primera linea, li dirém, que mentres en lo seu teatro hi caben, segons ell diu, 2400 personas, en lo nostre Liceo hi caben prop de 4.500, tenim nosaltres en butacas solsament 418 mes que ells, ab tot y ser la gent de llà mes d' una que la de aquí.

Si així se fa 'l tonto en Espanya, desconeixent ó passant per alt lo que existeix en nostra patria, quin càrrec podrém dirigir al escriptor estrany que afecta crèuer que l' África comensa en los Pirineos?

P. C.

UN GERMANET.

Tan petit, tan petit
y no plora.
Tan petit.

M. M.

Tenim un germá petit qu' encar no ha vist la llum y ja vol ésser mestre.

Se anomena «Lo Gay saber.»

Te per divisa Patria, Fides, Amor, y es modest.

Tan sols se proposa ensenyar al poble á distingir las bonas lletras catalanas de las dolentes. Ja veuen qu' es poca cosa.

Lo article primer de «Lo Gay saber» es admirable y casi se fa crèuer que la Argenteria pòt competir ab la Llibreteria y ab la Rambla de Santa Mònica.

Entre altres coses vol suposar que un article en prosa no pot ésser composició poètica: primera y acertada llissó pera fer distingir las bonas lletras catalanas de las dolentes.

Som catalans, diu, y volem serho. Per só 'l fan escriptors catalans, mallorquins y valencians; per só la primera composició que publica te per titol: «Es dos àngels» y un altra se titula: «Canzó. Dèu li dò vida!»

Tal volta 's pensa lo pobre petit, que lo parlar be de si mateix, y tractar á tothom ab la major confiança, dientli En en lloch de Don lo fa semblar home?

¡Pobret!

¿Ignora que aquesta afectació en dir. En Andreu Sala, per exemple, no teninti franquesa, es falta de cortesia?

¿Creu que darrerencament es mes català, y mes literari que últimament?

¿Creu que lo volguer suposarse millor y mes entés que los altres periódichs catalans qu' avuy se publican, lo fa ser mes sabi, ó mes pedante?

¿Pero qué hi fa? segueixi son camí á la bona de Déu; y fasses véurer.

Busqui paraulas anticuadas, vestexi 'l catalá de retalls de totas èpoques y fassin un arlequí, y díguli després literari, sabi, com vulga, que la gent veurá la cosa sens ferne cas del nom.

Sia apòstol de sas doctrinas y diga com diu de nosaltres y de tòts los qui avans qu' ell escrivim y hem escrit en catalá, que som uns ases per que escrivim de modo que sens entengui, digui que ell sol es lo guapo, lo entés, lo sabi, lo mimat de las musas, la suprema intel·ligència, y encara que ningú ho cregui fasses l' il·lussió de qu' es cregut, y visqui content y Déu li done llum y acert, com diu lo Consistori.

Nosaltres li prometé alabansas y una corona fúnebre lo dia que deixará de existir, perque respectem tòtas las opinions fins las mes tontas, perque sabem que tothom te debilitats y los escriptors mes que 'ls altres, y que hi ha apassionaments que son invencibles y que si un Narcís se va tornar flor, un altre pot ben bé tornar-se periòdich.

Sia ben vingut «Lo Gay saber» y Déu lo fasse bò.

LA MITJA TARONJA.

Don Joseph Maria Arnau es sens disputa un dels autors que mes han contribuit á formar lo teatro catalá, y un de los que han rebut mes aplausos en la escena.

La nova producció, «La mitja taronja,» no desmereix de las altres del Sr. Arnau, te las mateixas bonas qualitats, y los mateixos defectes. Es agradable, entrete, fa passar bé la estona; mes no ensenya res. L'argument es pobr, y tot lo mérit de l' obra se ha de buscar en los detalls.

L' acte segon, per exemple, es enterament inútil, no fa avansar un sol pas l' argument; mes te escenas ben tocadas, copiadas al tota exactitud del natural, presenta una gran part dels incidents que tenen llòch molt sovint en lo que 's diu una fontada, ó un dia de camp, y lo

públich olvidat del argument aplaudeix allò perque li agrada, y crida al autor y ho recorda al gust.

Lo mateix podriam dir dels altres dos actes, en ells hi ha escenes plenes de sal cómica, que fan dissimilar fins que sian inverossímils, y qu' alguns dels personatges sian tan inútils com lo Sr. Ramon, que per altra part no es un carácter, sino una caricatura, cosa que també tenen la Sra. Pona, Flora y Lluís. Aquest es un dels defectes del Sr. Arnau, que no podém menos de dirli. Comprén bé un carácter, lo pinta ab exactitud; mes al últim li dona alguns tòchs que 'l desfiguran.

La noya Flora qu' en los dos primers actes se sosté bé, y podria pèndre per un tipo, en lo últim deixa de ser ella mateixa y es una especialitat.

Ab tot y aixó y tenir algunas escenes massa pessadas, «La mitja taronja» va agradar y agradarà, perque te certa cosa que la fa simpàtica, y com hem dites entretinguda.

Los actors la representaren bé, y casi podém dir que tots estigueren á la mateixa altura. Tots ells foren aplaudits. La direcció, fou digna d' aplauso.

N. T.

CANTARS.

La nineta que no estima,
Ni ha sabut may qu' es aymar,
No ha coneugut lo qu' es ditxa,
No sap qu' es felicitat.

Una llagrimeta teva,
Quan per mí cau de tots ulls,
Es una perla preciosa
Que d' una joya ha caigut.

Quan acabis de contar
Las estrelletes del cel,
Podràs dir que no t' estima
Ja, nineta, lo cor mèu.

Las llàgrimas de tots ulls,
Son gotas de la rosada
Posades sobre una rosa
Per donarli nova gracia.

C. X. y Z.

SACH DE NOUS.

Una de freda y un' altra de calenta.
Tenim que comunicar una nova desagradable á las ninetas aficionadas als balls y concerts d' Euterpe.

Es lo cas, que 'l coro d' en Clavé ha renunciat definitivament á seguir donant sas favorescudas diversions en lo saló envelat que dit senyor feu construir á sas espensas en los Camps Elíseos, y que avuy dia está en poder de mans agenes.

Ja 'ns sembla que las ninas arruasan lo nasset al saber tal novetat; mes no hem de ser pas nosaltres qui las deixe gayre temps mal humoradas, suposat que sabem de bona tinta, que tant en Clavé com sos deixables se afanyan de bon cor pera poder tenir lo goig de oferir lo estiu vinent á sas hermosas favoreixedoras la continuació de las características funcions que tan sols ells saben y poden disposar, en un local nou, mes apropet de Barcelona.

Ab aixó ja poden las ninetas, partidaries del Euterpe, desarrugar son front y permétrer que torne á joguinejar per sa boqueta de coral y perlas lo dols sonris que tant las agracia, ab la esperansa de qu' aviat podrán tornar á exercir lo imperi de sa mirada en los florits dominis de la carinyosa musa dels cants pastorilis.

Lo mestre Rossini acava de celebrar lo divuité aniversari de son naixement.

—¿Cóm es aixó possible? preguntarà sens dupte á la Pubilla mes de un lector que sap ó ha sentit á dir, que lo célebre autor del Guillermo es septagenari.

—De la manera mes sencilla, contestaré: Rossini va naixer lo 29 de febrer de 1792, y de consegüent sols pot celebrar la diada de son naixement cada quatre anys, es á dir, en los anys que 'n dihém nosaltres de traspás. Ara bé: rebaixen l' any 1800 que no va ser bisest per que los últims del centenar no hu son cada quatre sigles y vajen contant.

Rossini pot tenir enhorabona 76 anys, pero lo cert y positiu es, que sols ha pogut celebrar divuit vegadas lo dia exacte de sa vinguda al mon.

Los que creuen que perque estém en Cuaresma s' han acavat de ballar rigodons, ab mes ó menys desenvoltura, s' enganyan, puig la companyía francesa del teatro Principal té anunciadas algunes pessas, en las cuales los rigodons son, sino la única, la part mes interessant de l' obra. Un autor francés ja va dir que l' África comensa en los Pirineos; pero com aquest autor estigué en Espanya, no sabém si va escriure això trobantse aquí y vejent qu' en Espanya 's tenia 'l respecte que deu tenirse al públich de las funcions teatrals.

Los periódichs de Cádis nos anuncian la sensible mort del decà dels actors, D. Anton Valero, á qui habiam aplaudit un sens fi de voltas en nostres teatros Principal, Liceo y Ristori.

La setmana entrant, es probable que 'ls poguem dir per qui queda l' empressa del Liceo per la pròxima temporada teatral.

Hem vist lo primer número del luxós periódich català Lo Gay saber, que porta 'l lema llatí de *Patria, Fides, Amor.*

Aconsella aquet número als mantenedors dels Jochs Florals que introduceixen la reforma de que no s' inclueixen los noms dels autors en los plechs que s' envian al Consistori. Diu que així s' evitarà que 's dugui allò de que 'ls noms se lleigexen contra claror.

¡Quànts ne deixá 'l rey Herodes! Lo que deuria aconsellar, es, que 'ls mantenedors se tapessen las orelles quan un autor se 'ls hi acosta á llegir la composició que envia, ó 'ls hi diu quina es, que per lo que toca á la contra claror, es lo de menys.

Després, en quant al medi que proposa per evitar l' anònim en las compositions, es del tot inútil. En primer lloch, si 's presenta una composició bona, si 'ls Jochs Florals tenen de servir en bé de la literatura, deuen premiarla, per mes que no 's presenti l' autor; en segon lloch, exigir aixó, fora causa, tal vegada, de qu' algú no escribis pels Jochs Florals y aquets deixarian de rebre compositions mes ó menys meritorias.

En una paraula: aixó coartaria la llibertat de escrifter.

Publiqui Lo Gay saber, com promet, Lo jardinet d' Orats, de sigles enderrera, y deixis de donar consells pels temps venidors.

La companyía francesa del Principal sembla que agrada. Nosaltres fins ho hem sentit á dir á personas que no entenen lo francés, pero que en lo passat Carnestoltes no faltavan á cap ball de màscaras.

Hem vist en las llibrerías de I. Lopez, alguns exemplars de las obras poèticas de D. Ventura de la Vega. Forman un tomo magníficament editat en París, ab un preciós retrato del autor y l' Elogi fúnebre, que després de sa mort llegí en la Real Academia l' académich senyor Compte de Cheste.

Es un tomo digne de figurar en totas las llibrerías, no sols per sa part material, sino també per la literaria, puig tothòm sap que l' autor de *El hombre de mundo* es un dels contemporáneos que mes llustre ha sabut donar á las lletras castellanas. Per aquets motius, no podém menos de recomenarlo á nostres lectors.

En un dels nostres números anteriors, parlarem de l' idea qu' hi ha de construir un local destinat esclusivament á esposar obres d' art, y en tant creyém que 's tira avant tant laudable idea, qu' hem vist en la tenda

Las Bellas Artes, del carrer de 'n Milans, en l' apartador que té destinat à exposar obres d' art, un rótol que diu: *Suscripcion para construir un edificio destinado à la exposicion de bellas artes*. Desitjariam que prompte 's vejés plena la suscripció necessaria, per ferse un edifici de tal gènere, que està reclamant Barcelona.

• • •
En la funció que donà en la tarda del diumenge en lo Principal, la companyia catalana, fou aquesta molt aplaudida. Al finalizar los actes tercer y cuart de la *Virtut y la Conciencia*, los actors foren eridats en escena, que á la veritat s' ho mereixian tots, si bé no poden menys de fer menció especial de la senyora Juanin que desempenyá l' seu paper com millor no 's podia esperar son autor. Aquet, qu' es D. Eduard Vidal, director de la companyia, també tingué que surtir á las taules per complaure al públic que ab insistència li eridà. En la *Teta gallinaire*, també foren eridats los actors que la desempenyaren.

Creyem que les funcions aquestas, de tarde, donaran bonas entradas al teatro de Santa Creu.

Per aquesta tarda, hi ha anunciatas las dues obres *L' incendi d' Hostalrich* y *Lo senyor padri*.

• • •
Demà, dia nou del corrent mes, tindrà llòch en lo Romea l' benefici del senyor Carbajal, posantse en escena tres produccions; *Digna de Déu, Alza y baya y Fotografías*; y en l' Odeon, á benefici del senyor Bertran, se donarà per segona vegada *La sabateta al baleó*, y després *Un jefe de la Coronela*.

Las dues funcions son ben triades per eridar gent á un hi altre teatre.

• • •
La representació de *Il Trovatore* en lo Liceo fou, en general, de Cuaresma, aixó es, magreta. Ab tot, la senyora Rey-Balla, y molt en particular lo tenor senyor Steger, se 'n surtien molt bé y 's feren aplaudir en varios punts.

FABULETA.

Seguint á un que robá una saboneta, ab un cop li llevaren la ma dreta.

Lo lladre, per aixó pogué escapá, mes varen agafarlo l' endemá.

Lo jutje sobre l' fet l' interrogava, pero ell tòt ho negava; mes cap explicació donar podia, quan la ma, preguntárenhi, hont tenia; y va costarli aixó entrar tòt desseguida en la presó.

Sempre surtirà mal qualsevol treta, á qui no sàpia hont té la ma dreta.

P. M.

FEU ROTLLO.

Una senyoreta ensenyava á una amiga lo regalo de boda qu' acabava de rebre de son promés.

—Sembra qu' estás molt emprendada d' aquestas joyas, li digué l' amiga.

—Es que á dirte la veritat, respongué la núvia, mes m' agrada l' present que l' futur.

• • •

Una parella, ballant un rigodon en lo ball del Liceo. Ell.—;Y ara? Per qué 'm fas saltar d' aquest modo? Ella.—Per véurer si 't trinca la butxaca.

• • •

¿Tan mateix es veritat que 't casas, Tomaset? —Bé..! jo diré: he trovat una xicotita que té deu mil lliures.

—Donchs digas que 't casas per l' interés.

—Ca! Res d' això; per lo que 'm caso es pel capital.

• • •

En un dels ensaigs de l' orquestra del Liceo, lo mestre director ordenà la correcció d' algunes equivocacions dels copistas, y luego preguntà als professors:

—Están tots los papers corregits?

—En lo meu hi ha un sol de mes, respongué un jove professor de bon humor, á qui hem perdut en la flor de sa edat.

Demanà lo mestre l' paper, lo examinà y digué:

—No veix que hi sobri rès.

—Pues jo li asseguro que hi sobra un sol, replicà l' altre tan bon punt torná á tenir la llibreta en lò fastidio.

Tornà l' director á pèndrer lo paper, y luego l' retornà dient:

—Vaja, vosté está en un error, pues no hi ha tal sol de mes.

—Li dich que sí, insistí l' altre.

—Donchs ensenyimel, y eiximne'd una vegada.

—Miresel, senyó mestre, exclamà ab guassa l' professor, y li ensenyà un raig de sol qu' entrant per un dels ventanals del Liceo, dava de ple en mitj de la llibreta de música, ferint ab son resplandor la vista del jove músich.

• • •
Lo duenyo d' un dels cafés de cant del arrabal d' esta ciutat, emprengué un dia al pianista del seu establimet y li digué:

—Acabo d' ajustar una cantadora francesa, y com cantarà solsament en italià y en francés, tindré que buscar per precisió un pianista estranger pera que pugue interpretar los papers de música que portará la madama.

Lo pianista que savia de sobras los punts qu' en matèria de música calsaba lo cafeter, li contestà:

—Fugi, home de Déu; ¿per qué ha de buscar un altre pianista, podent jo acompañar á la cantadora francesa?

—Com! digué l' altre; ¡vosté acompañará en francés?

—Y per qué no?

—Y en italià?

—Y en anglès, en alemany, en rus y en quantas llengües se coneixen.

Lo talós del cafeter quedà ab la boca oberta, y aquella mateixa nit, parlant ab alguns concurrents de la casa, deya:

—Oh, senyors! la cantadora es bona, es magnífica, pero lo pianista es una verdadera joya! figúrintse que essent espanyol sap acompañar nada menos qu' en tots los idiomas coneeguts.

• • •
Una dama trová al seu marit borratxo y aijegut devant de l' escaleta de sa casa. Com que ja seria costum trovarlo en tal estat, la dona li digué:

—A aquest pas, noy, aviat anirás á presiri.

—A aquest pas, noya, no 'm mouré d' aquí.

• • •
En Batista ha mort! ¡No deya vosté, senyor metje, que la febre li havia desaparecut completament!

—Es cert.

—Donchs n' ho entenç.

—Es qu' en Batista, desgraciadament va desapareixer al mateix temps que la febre.

• • •
Segons hem llegit en los periódichs inglesos, lo novelista Carlos Dickens està fentse milionari. L' Academia de lectura qu' ha obert als Estate-Units, li dóna una suma equivalenta á vuit mil duros semanals. Ja es una bona semmanada!

• • •
La qüestió romana! La qüestió d' Orient! Señor, á què 'n vol una?

—No vull qüestions. Prous que 'n tinch ab la dona!

Sol-lució á la Endevinalla del núm. 39.

La carta.

Sol-lució á la Xarada del núm. 39.

Quin-ta-na.

Sol-lució al Geroglific del núm. 39.

Un home val tant més, com més decent es.

ENDEVINALLA.

La terra es ma dida;

m' alimenta 'l cel;

me fonch com lo gel;

l' aigua guerra 'm fa.

Los cafés visito

més que cap tahul.

¡Vaja, els molt gandul

si no 'm saps trobá!

XARADA.

Un y dos, son capital

de la qu' ara 's parla molt;

dos repetit, es paraula

que á ma muller diu mon noy;

quatre y dos, son una cosa

que pels camps he vist molts cops;

quarta y prima, 's diu al nen

cuan á algú creurer no vol;

y quarta, tercera y quarta,

pels camps pòts véurer cuan plou.

Lo tot, pels camps també 's trova;

ja deus saberia, lector.

GEROGLIFICH.

I COOA KI A!
NATURAL KI A!

Las sol-lucions se donaràn en lo número pròxim.

ANUNCI.

LOS MISTERIOS DEL PUEBLO ESPAÑOL.

Aquesta obra, que tanta acceptació ha merescut del públic, habentse ja agotat la segona edició, torna á surtir per tercera vegada.

Constará de tres tomos de regulars dimensions, repartintse per entregas al preu de mitx ral cada una en tot Espanya.

Adornarán l' obra quaranta láminas, grabadas al acer tòcas, contantse per una entrega cada lámina. Se repararán quatre entregas semanalment.

Per suscrivershi, no tenen mes qu' anar á las llibreries de I. Lopez, y demés principals, y allí 'ls hi mostrarà la primera entrega ab una hermosa cubierta.

E. R.—Eudalt Puig.